28/04/2025

Ο Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος για την ψηλάφηση του Αποστόλου Θωμά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, το απόγευμα του Σαββάτου της Διακαινησίμου 26 Απριλίου 2025, χοροστάτησε στην Ακολουθία του Εσπερινού στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής Καρδίτσης και ευχήθηκε για την ονοματική του εορτή στον Αιδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο π. Θωμά Κάια, Γενικό Αρχιερατικό Επίτροπο της Ιεράς Μητροπόλεως.

Στο πλαίσιο της πανηγυρικής αυτής ακολουθίας και με αφορμή την εορτή του Αγίου Αποστόλου Θωμά, ο Σεβασμιώτατος απηύθυνε πατρικούς λόγους οικοδομής και πνευματικής ενισχύσεως προς το εκκλησίασμα, αντλώντας το μήνυμά του από την ευαγγελική περικοπή της ημέρας.

Στην εμπνευσμένη ομιλία του ανέλυσε με θεολογικό βάθος και απλότητα την προσωπικότητα του Αποστόλου Θωμά, προβάλλοντάς τον ως παράδειγμα γνήσιας πίστεως και ουσιαστικής αναζητήσεως της αληθείας.

Στην ομιλία του τόνισε:

«Ο Απόστολος Θωμάς, μας δίνει σε όλους μας μία πρόκληση, η οποία πρόκληση αυτή στη συνέχεια γίνεται πίστευμα και ομολογία. Όλη η υμνογραφία της Εσπερινής ακολουθίας, που ήδη ψάλαμε, και της αυριανής που ανέτειλε – δηλαδή η Κυριακή του Αντιπάσχα, η Κυριακή του Θωμά – αρύεται από το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα, από το Κατά Ιωάννην Ιερό Ευαγγέλιο, όπου έχουμε τη φανέρωση του Αναστάντος Κυρίου στην ομάδα των δέκα μαθητών, χωρίς την παρουσία του Θωμά. Και μεθ’ ημέρας οκτώ, μετά από μία εβδομάδα ακριβώς, έχουμε ξανά τη συνάντηση στον ίδιο τόπο, στο υπερώο της ομάδας των έντεκα μαθητών, με την παρουσία πλέον και του Θωμά.

Ο Κύριος έρχεται ανάμεσά τους, στην πρώτη Του εμφάνιση, στην πρώτη Του συνάντηση με τους δέκα μαθητές, στο υπερώο του Μυστικού Δείπνου, όπου εκεί θα είναι και ο τόπος της καθόδου του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής. Εκείνοι είχαν κλειδωθεί μέσα από πολύ φόβο και ο Χριστός εισέρχεται των θυρών κεκλεισμένων, με κλεισμένες τις πόρτες, ο Αναστάς Κύριος, με το θεοειδές και θεοήφαντο σώμα του. Και μέσα σε αυτήν την ατμόσφαιρα του φόβου των μαθητών, Αυτός τους δίδει την αφοβία, το να μην φοβούνται.

Και προχωράει λίγο παραπέρα: τους δίδει και την ειρήνη, δηλαδή όχι μόνο να τους βγάλει έξω από τον φόβο, αλλά η καρδιά τους να εδραιωθεί ακόμη περισσότερο με την ειρήνη, την οποία μόνον Εκείνος μπορεί να προσφέρει, να μεταδίδει, να μεταλαμπαδεύει στις καρδιές των ανθρώπων. “Εἰρήνην τὴν ἐμὴν ἀφίημι ὑμῖν”· αυτό τους υποσχέθηκε κατά το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα που διαβάσαμε, το πρώτο Ευαγγέλιο της Αγίας και Μεγάλης Πέμπτης, από την ακολουθία του Όρθρου της Αγίας και Μεγάλης Παρασκευής, στην ακολουθία των Παθών.

Αυτήν την ειρήνη, λοιπόν, μέσα στον φόβο τους και στη δυσκολία που είχαν να πιστέψουν στην Ανάστασή του και να τον δουν ξανά ανάμεσά τους ως Διδάσκαλό τους, εκείνος έρχεται και τους επιβεβαιώνει την παρουσία του Αναστημένου Θεού. Τους διώχνει τον φόβο. Είναι πολύ βασικό ο άνθρωπος να διώχνει τον φόβο από την καρδιά του και να αντιτάσσεται στις καταστάσεις του φόβου, που δημιουργούν όχι μόνο άσχημα συναισθήματα, αλλά και λανθασμένα συναισθήματα και σκέψεις και θέσεις και αποφάσεις και διαθέσεις στη ζωή του, Αυτός να τους δώσει την ειρήνη· την ειρήνη που κατασταλάζει μέσα στην καρδιά του ανθρώπου και καθιστά την καρδιά του ανθρώπου νηφάλια, συναιτή, σκεπτόμενη, σκεπτόμενη μέσα από το Πνεύμα της χάριτος και της παρουσίας του Αναστημένου Χριστού στη ζωή των ανθρώπων. Αυτήν την ειρήνη, λοιπόν, έρχεται ο Χριστός να δώσει στους μαθητές και να τους επιβεβαιώσει το γεγονός της Αναστάσεως. Δεν τους μαλώνει που κρύβονταν· δεν μάλωσε τον Απόστολο Πέτρο που τον αρνήθηκε τρεις φορές· παρέμεινε αυτός πρώτος μέσα σε αυτήν την ειρήνη της σχέσεως του Χριστού με τους μαθητές του και αυτό είναι μία πολύ ωραία διδασκαλία και ένα πολύ ωραίο παράδειγμα, το οποίο θα πρέπει κι εμείς να έχουμε και να ακολουθούμε στη ζωή μας, διδασκόμενοι από αυτήν την παρουσία του Αναστημένου Χριστού.

Οι μαθητές, ενημερώνουν και πληροφορούν τον Θωμά ότι συνάντησαν τον Αναστημένο Κύριο, και εκείνος δεν αρκείται σε αυτό. Θέλει τη δική του προσωπική συνάντηση. Πόσο άραγε κι εμείς να ζητούμε αυτήν τη δική μας προσωπική συνάντηση με τον Αναστημένο Ιησού Χριστό! Δεν μας φτάνουν τα λόγια των άλλων, οι βεβαιώσεις, οι εξιστορήσεις των άλλων από την εμπειρία της παρουσίας του Αναστημένου Χριστού· αλλά θέλουμε και εμείς τη δική μας, την προσωπική συνάντηση, σχέση και εμπειρία.

Και ο Χριστός, ικανοποιεί το αίτημα του Θωμά. Μεθ’ ημέρας οκτώ, έρχεται πάλι ανάμεσά τους, πάλι και των θυρών κεκλεισμένων, παρόντος και του Θωμά, για να του πει ότι μπορείς να βάλεις τα χέρια σου στην πλευρά μου, όπου τρυπήθηκε από τη λόγχη· στα χέρια μου, στις τρύπες των χειρών μου από τους ήλους, από τα καρφιά. Αλλά, κοίταξε, του λέγει, «μη γίνου άπιστος, αλλά πιστός».

Και το διακύβευμα της ζωής μας, ημών των Ορθοδόξων Χριστιανών, όπου από τότε μέχρι σήμερα, μέσα στην Εκκλησία βιώνουμε το γεγονός της Αναστάσεως του Ιησού Χριστού – με το βάπτισμά μας και με το χρίσμα μας, με όλα τα άλλα Άγια Μυστήρια της Εκκλησίας μας, αλλά κυρίως με το Σώμα και το Αίμα του Αναστημένου Χριστού που γευόμαστε στη ζωή μας και αθανατιζόμεθα, γινόμαστε αθάνατοι και με τη Θεία Δόξα – θα πρέπει να μάθουμε ότι η ψηλάφηση, αυτό το οποίο θέλουμε και εμείς να κάνουμε, γίνεται μόνο μέσα στην καρδιά μας.

Προχθές ακούσαμε ότι ο Χριστός, παρουσιάζεται εις στην κλάση του Άρτου· εκεί που τεμαχίζεται ο Άρτος και διανέμεται το Σώμα και το Αίμα του, εκεί είναι ο Χριστός. Δεν μπορεί ο Χριστός να ικανοποιεί τα δικά μας «θέλω», τα οποία όχι μόνο πολλές φορές δεν είναι συμβατά με τη σχέση του Θεού με τους ανθρώπους, αλλά είναι ιδιοτελή. Και αυτά, αντί να ενδυναμώνουν τον άνθρωπο και να τον ωριμάζουν πνευματικά, του δίνουν τη δυνατότητα να θεωρεί δικαιωματικά κάποια πράγματα στη ζωή του, καταλύοντας έτσι την εξ' αντικειμένου σωτηρία που ο Θεός χαρίζει στους ανθρώπους, ώστε πλέον και υποκειμενικά να προσλαμβάνουμε αυτήν την εξ αντικειμένου σωτηρία σε όλους, γενικώς, και να αγωνιζόμαστε εμείς να την προσωποποιήσουμε μέσα μας, να της δώσουμε οντολογική κατάσταση της παρουσίας του Θεού, αφού θα συνεπάρει το είναι μας και τη ζωή μας και θα δημιουργήσει την ασφάλεια, ότι ο Χριστός ενυπάρχει μέσα στον Ναό του ζώντος Θεού, που είναι η καρδιά και ο εαυτός μας, ως αποτέλεσμα της φιλανθρωπίας και της αγάπης του Θεού στη ζωή των ανθρώπων.

Ο Θεός αποκαλύπτεται, θα αποκαλύπτεται και δεν θα σταματήσει ποτέ να αποκαλύπτεται στις καρδιές που θα τον ζητούν εναγώνια, που θα τον ποθούν· αλλά αυτός ο πόθος θα πρέπει να είναι πρώτα πίστης. Πρέπει να είναι πρώτα πίστης· πώς θα μπορέσουμε δηλαδή να πιστέψουμε στον Αναστημένο Κύριο, ώστε ο Αναστάς Χριστός να έρθει μέσα στην καρδιά μας. Και πράγματι, θα ισχύει αυτό το οποίο είπε ο ίδιος ο Χριστός στον Θωμά: «Μη γίνου άπιστος, αλλά πιστός». Ορίστε εδώ είμαι, ψηλάφησέ με, είδε με, ότι σάρκα και οστά είμαι ανάμεσά σας. Όχι φάντασμα, αλλά ο ζωντανός και αληθινός, σταυρωμένος και Αναστημένος Χριστός. Αλλά μη γίνου άπιστος· μη γίνου άπιστος· μη γίνεσαι άπιστος! Και πού το είπε αυτό; Για να το σκεφτούμε λίγο, γιατί το περνάμε επιπόλαια στη ζωή μας: πού το είπε αυτό ο Χριστός; Το είπε στον Θωμά, και γιατί του το είπε; Γιατί οι μαθητές, οι δέκα, τον ενημέρωσαν περί της παρουσίας του Αναστάντος Χριστού. Εκείνη την ώρα οι δέκα μαθητές, εκπροσωπούσαν την ήδη ιδρυθείσα επάνω στον

Σταυρό, στον θάνατο και στην Ανάσταση του Χριστού, τον ίδιο τον Χριστό, την Εκκλησία δηλαδή. Είναι σαν να το λέει σε εμάς: Μη γίνου άπιστος στην Εκκλησία, σε αυτά που λέγει η Εκκλησία, το Σώμα του Χριστού, το παρατεινόμενο στους αιώνες δια των Αποστόλων εκείνη την ώρα την συγκεκριμένη στιγμή, αλλά και μετά με την συμπλήρωση της πίστεως και της παρουσίας του Θωμά στο σώμα της Εκκλησίας, των δέκα που έγιναν έντεκα οι Απόστολοι ,για να μας επιβεβαιώσουν αυτό το γεγονός της Αναστάσεως.

Η κλήση μας, λοιπόν, είναι στο να μπορούμε να πιστεύουμε στον Αναστημένο Χριστό μέσα στην Εκκλησία. Να επιβεβαιώνεται αυτή η σχέση και αυτή η παρουσία του Θεού μέσα στα Μυστήρια της Εκκλησίας, με τη ζωή όλων μας, εναγώνια, προσευχητικά, με μετάνοια, με καθαρή καρδιά, με καθαρό νου, με καθαρό σώμα, εγκρατευόμενοι, προσευχόμενοι, αγωνιζόμενοι, ώστε η Χάρις του Θεού να επιβεβαιώνει την παρουσία Του εις τη ζωή μας και ο Αναστημένος Χριστός να

φωτίζει τις καρδιές μας, να γεμίζει το είναι μας από την παρουσία του, η οποία θα γίνεται πίστη και ζωή σε εμάς, όπως έγινε στον Θωμά, όπως έγινε στους δέκα μαθητές, Αποστόλους στη συνέχεια, στο κήρυγμα της διακονίας και της σωτηρίας στους ανθρώπους.

Και η προσευχή μας, και η διάθεσή μας, και οι ευχές μας ολοκάρδιες είναι και προς τον αδελφό μας και αγαπητό συνεργό εν Κυρίω, τον Πατέρα Θωμά, μαζί με τις προσευχές και των αδελφών συμπρεσβυτέρων, ώστε και εκείνος να έχει αφοβία στη ζωή του, ειρήνη στη ζωή του, Ανάσταση και χαρά με την συνεχή παρουσία του Αναστημένου Χριστού στη ζωή του, ώστε να διακονεί τα Μυστήρια της Βασιλείας, τον λαό του Θεού, να αγιάζεται από αυτήν την διακονία και η Εκκλησία του Χριστού να τον χαίρεται και να αγάλλεται με την παρουσία του, την ευπρεπή και ταπεινή, μέσα στον χώρο της τοπικής μας Ιεράς Μητροπόλεως και της Εκκλησίας ολοκλήρου.

Και να του χαρίσει ο Θεός πολλά έτη, πολλές χάρες, πολλές χαρές πνευματικές, ώστε να ανδρώνεται, να κραταιούται και να ενδυναμώνεται εν τη δυνάμει του Αναστημένου Χριστού στη ζωή του, μιμούμενος τον Απόστολό του. Να μην έχει αμφιβολίες περί της παρουσίας του Θεού στη ζωή του και συνεχώς να αυξάνει η πίστη του και να χαριτώνεται».

